

TEACHERS' PORTRAITS AND PEDAGOGICAL CONCEPTIONS IN ION POP RETEGANUL'S WRITINGS

Alexandra Pascu

PhD. student, „1 Decembrie 1918” University of Alba Iulia

Abstract: Ion Pop Reteganul's pedagogical conceptions took birth from the model teachers he had had loved since his childhood. My article wants to reveal some of these schoolmasters' portraits as they are described by Ion Pop Reteganul in his publicistic writings. His purpose in describing his teachers is not only to show the importance they had had on his personal development as an educator, but also to present some great model personalities who assumed a professional destiny in Transylvania. Their role was to preserve the Romanian language in schools and to teach pupils in their native language.

Keywords: schoolmaster, personal development, respect, education, generation gap.

Concepțiile pedagogice ale dascălului Ion Pop Reteganul au ca punct de pornire modelele de pedagog pe care le-a îndrăgit încă din copilărie. Articolul de față prezintă câțiva dintre acești pedagogi, așa cum se desprind din portretele pe care Ion Pop Reteganul le realizează în publicistica sa, urmărind nu doare evocarea recunoscătoare a unor personalități care și-au pus amprenta asupra propriei sale dezvoltări ca dascăl, ci și împlinirea nevoii de stabilire a unor modele de români care și-au asumat un destin profesional în Transilvania, cu scopul de a contribui la menținerea limbii române în școli și educarea tinerilor români în limba maternă. Aceste portrete îți vor pune amprenta și asupra concepțiilor pedagogice pe care Ion Pop Reteganul le va vehicula tot prin intermediul revistelor de specialitate, așa cum vom observa în partea a doua a articolului nostru.

I. Portrete de dascăli

Unul dintre acești profesori pe care Reteganul îi evocă este Cosma Anca, personaj central în articolul care îi poartă numele, publicat în revista „Convorbiri pedagogice”, în primul număr al apariției acesteia. Revista a fost editată de poetul și jurnalistul Petre Stoica în colaborare cu Ion Pop Reteganul în anii 1886-1887, la Sîncel. În *Istoria jurnalismului din România în date: enciclopedie cronologică*, se arată că articolele predilecte ale revistei erau „biografiile, articole literare, pedagogice, știri școlare și bibliografie”¹.

În articolul *Cosma Anca*, Ion Pop Reteganul descrie într-un mod plin de admirație relația respectatului său învățător cu elevii săi și modul în care prezența dascălului și-a pus amprenta în formarea sa ca om. „Și trăgeau copiii la dînsul ca firele de năsip la amnariul magnetizat, că prelegerile le scia face minunat de interesante prin glumele potrivite ce le întrețesa – cînd observa că școlarii sunt obosiți.”² Chiar simpla prezență a învățătorului la clasă, îi inspira pe micii învățăcei, care absorbeau fiecare informație furnizată de cel care le stătea în față precum un zeu.

Profesorul este caracterizat fizic prin următoarele cuvinte: „apoi uitai să vă spun că D. Anca e un om frumos, mijlociu de statură, blond ca mai toți muntenii și sprinten ca un păstrav din isvoarele Someșului. Acum, firesce, și Dsa a mai îmbătrînit, dar în ale oficiului stă față cu ori care tînăr.”³

¹ Marian Petcu, *Istoria jurnalismului din România în date: enciclopedie cronologică*, Iași, Editura Polirom, 2012, p. 214.

² Ion Pop Reteganul, *Cosma Anca*, în „Convorbiri pedagogice”, nr. 1, anul I, Iunie, p. 1.

³ *Ibidem*, p. 2.

Ion Pop Reteganul se apleacă și asupra biografiei învățătorului, spunând că s-a născut în 27 Octombrie, 1831, la Rodna, pe Someșul Mare. A urmat studiile primare și generale în satul natal, apoi la școala superioară din Năsăud. În 1 Noiembrie, 1849, a devenit învățător în comuna sa natală. În 1854 a fost promovată la postul de învățător la școala trivială din Sân-Georgiu, lângă Someșul Mare. În anul 1866 a fost ales din partea Comitetului grănițaresc director la școala normală și școala de fete, rămânând și învățător.

Respectul elevului pentru fostul dascăl este exprimat în termeni elogioși: „Învățătorul meu stimat,/ Mulțumesc că m'ai învățat!”⁴ Articolul dedicat lui Cosma Anca stabilește prin prezentarea acestuia modelul dezirabil de învățător, în concepția lui Ion Pop Reteganul: „Dee-ne Dzeu mulți dascăli model, ca D. Cosma Anca.”⁵

De altfel, revista „Convorbiri pedagogice”, editată de învățătorul născut în Reteag are ca element programatic popularizarea unor portrete de mari dascăli români, așa cum arată introducerea la articolul dedicat lui George Lazăr. În acest articol, George Lazăr (1779-1823) este considerat unul dintre „cei mai mari dascăli ai României”⁶, care, prin activitatea sa a contribuit la trezirea conștiinței de sine a românilor, numindu-l „meteor pedagogic-național pe ceriul posomorât al României”.⁷

George Lazăr, născut în zona Sibiului, școlit la Sibiu și Cluj, este ajutat de baronul de Bruckenthal să urmeze cursurile Universității din Viena, unde obține licența în teologie. Întors în Transilvania, este numit predicator-catehet la Episcopia romano-catolică din Sibiu, dar calitatea sa de vajnic apărător public al drepturilor locuitorilor români din Ardeal îi aduce neplăceri, fiind obligat să treacă dincolo de Carpați în 1816, urmînd să se întrețină din meseria de inginer. La acea vreme, limba română se preda în școli în Moldova și Țara Românească doar în câteva edificii aflate sub oblăduirea bisericii. George Lazăr, ajutat de banul Constantin Bălăceanu a reușit să pună la Mănăstirea Sf. Sava din București bazele instrucției în limba română a preoților.

Lupta lui George Lazăr pentru drepturile românilor ardeleni, dar și pentru impunerea limbii române ca limbă a studiilor în afara arcului carpatic sunt motivele pentru care Ion Pop Reteganul alege acest model de învățător spre prezentare cititorilor și inspirație pentru alți dascăli.

În alt articol al său din „Convorbiri pedagogice”, Ion Pop Reteganul conturează portretul învățătorului Vasile Petri, căruia îi schițează portretul fizic: „de statură mijlocie, dar totuși mai mult nalt decît mijlociu; e bine făcut, tote membrele bine dezvoltate și proporționate, brunet și încă binișor, se portă ras de tot și cu musteță scurtă. E destul ca cineva numai capui să i-l vedă și, de e încîtva psiholog, va dice: «ce cap de studiu». Frunte naltă carea face crețe horizontale cînd privesc încordat la cevs, dinainte perul i se răresce puțin. Tonul lui e apăsător, bărbătesc, puțin cam răgușit”⁸. Prima trăsătură de caracter pe care Pop Reteganul o observă la Vasile Petri este moderația, care se manifestă pînă și în vestimentație sau în numărul de țigări fumate.

Semnatarul articolului face o incursiune biografică în viața lui Vasile Petri, descriind anii de școală (școala națională română din Mocod, școala trivială din Zagra, școala superioară din Năsăud, Oberschule, cursul pedagogic condus de Moise Panga și cursul înalt de pedagogie de la Praga), pe parcursul cărora calificativele obținute au fost, de fiecare dată, excelente.

Au urmat anii în care și-a exercitat profesia de dascăl, ocupînd postul de învățător la Năsăud și fiind numit mai tîrziu prim-profesor la preparandia din Năsăud, pregătind mai

⁴*Ibidem*, p. 4.

⁵*Ibidem*.

⁶ Ion Pop Reteganul, *George Lazăr (1779-1823)*, în „Convorbiri pedagogice”, anul I, nr. 1 Iunie, p. 15.

⁷*Ibidem*.

⁸ Ion Pop Reteganul, Vasile Petri, în „Convorbiri pedagogice”, anul I, nr.2, Iulie, p. 33.

mulți viitori dascăli, profesor ordinaru la preparandia de stat din Deva, unde l-a cunoscut și Ion Pop Reteganul. Acesta a pledat, ca director al școlilor grănicerești, prin nenumăratele circulare pe care le-a conceput, pentru „ordinea în școlile grănicerești, regula și uniformitatea”⁹ cu precizări referitoare la probleme teoretice, dar și la cele practice ale organizării învățământului.

Merită amintite și lucrările acestui neobosit dascăl, pe care le menționează Ion Pop Reteganul:¹⁰ *Elementariu sau Abecedariu* (1864); *Scriptolegia sau modul de a învăța cetitul scriind* (1872); *Instrucțiune pentru învățători [...] privitoare la tractarea cărților școlastice* (1872); *Nou Abecedariu românesc* (1878); *Legendariu sau carte de cetire pentru școalele populare*; *Sistemul metric*; *Plan de lecțiuni pentru școlile elementare românești*; *Legea de pensiune (traducere) pentru învățătorii populari din Ungaria*.

Concluzionând, Ion Pop Reteganul arată că „D. Petri a lucrat numai pentru școalele populare și pentru învățătorii lor; mai întâi ca profesor, preparând din elevii preparandiei demni învățători, apoi ca director, dând îndrumări învățătorilor [...], în fine ca redactor și scriitoriu pedagogic [...], un adevărat Kehr al Românilor.”¹¹

În „Convorbiri pedagogice” scrie Ion Pop Reteganul și o scurtă autobiografie a sa, intitulată *Eu despre mine. (autobiografie)*, ca urmare a unei biografii pe care Petre Stoica i-o expediază prin poștă și asupra căreia simte nevoia să facă unele modificări sau să explice anumite lucruri. Astfel aflăm că Reteganul s-a născut în 10 iunie, 1853, în Reteag, lângă Someșul mare, în Transilvania, din părinți agronomi, bunic nobil. Mama sa a avut numele de familie Szabados, nume care pare unguresc, dar, de fapt, e nume de români. Ion Pop Reteganul a avut 4 frați. Casa în care s-a născut era construită din nuielă, ca două coli de hârtie. În copilărie a fost păstor. Se amintește și despre învățătorii pe care micul Ion i-a avut în școală, semn al importanței pe care a avut-o figura învățătorului în conștiința viitorului dascăl încă din copilărie: Ion Dan, care a stat doar un an în Reteag, dascălul Grigore Iuga, apoi Reteag Ion Oltean și Alexandru Suci, ulterior Basiliu Mureșan în școala de la Năsăud și apoi Cosma Anca.

Ion Pop Reteganul, în cariera sa de învățător a organizat 5 școli în: Vâlcele, Baru mare, Bouțariu, Bucium Șesa și Sîncel. În timpul liber se ocupa de literatură, deoarece salariul de dascăl nu îi permitea alte distracții. Pe parcursul anilor a studiat în mod autodidact, limba germană și maghiară. Asupra elementelor biografice din viața învățătorului Ion Pop Reteganul ne-am oprit deja în prima parte a lucrării noastre. Subliniem doar, pentru acest mic fragment autobiografic că scopul principal în calitate de învățător a fost acela de a reuși să învețe pe fiecare elev în parte să scrie și să citească, dar și preocuparea permanentă ca elevii să aibă la îndemână materialele necesare pentru a învăța scrierea și citirea, probabil acesta fiind unul dintre motivele pentru care Reteganul va alcătui, la rîndul său, o *Carte de cetire*.

Conflictul dintre generațiile de învățători, precum și două portrete de învățători, sunt prezentate de Ion Pop Reteganul în nuvela *Dascălul Ioniță*, publicată de asemenea în revista „Convorbiri pedagogice”, anul I, nr 1, în care relatează despre numirea unui nou învățător, Ispas, care aduce în sat metode noi de predare și un conținut nou al lecțiilor, ba mai mult are ca scop să învețe pe fiecare copil să scrie și să citească, cerînd părinților să cumpere fiecărui elev câte o tăbliță și o carte. Recunoaștem în acest aspect din caracterizarea lui Ispas propria concepție a Reteganului, enunțată în articolul autobiografic pe care l-am menționat deja în analiza noastră.

În opoziție cu activitatea acestuia, se evidențiază concepțiile dascălului pensionat, Ioniță, care nu înțelege finalitatea noilor metode didactice și agită pe săteni în contra noului învățător, ridiculizînd orice activitate a lui Ispas, mai ales pe aceea prin care își educă elevii

⁹*Ibidem*, p. 37

¹⁰*Ibidem*, p. 39

¹¹*Ibidem*.

în pomicultură, o altă activitate pe care Ion Pop Reteganul mărturisește cu diverse ocazii că a făcut-o cu elevii săi din toate școlile. Cu toată împotrivirea verbală și de atitudine a altora, dar sprijinit de preot și de protopop, noul dascăl reușește să ajungă la rezultatul dorit, învățând pe fiecare elev scrisul și cititul și ducându-și elevii să cînte în biserică în fiecare duminică. Odată rezultatele apărute, pînă și Ioniță renunță la împotrivirea sa și o cunună pe Lidia, nepoata pe care o crescuse cu urmașul său în școala satului. Finalul nuvelei înfățișează pe fiul lui Ispas, nepotul lui Ioniță, ducînd o cunună de flori la mormîntul celui din urmă, semn al respectului pentru învățătorii din generațiile anterioare și pentru înaintași.

Un alt portret al unui dascăl, de data aceasta din afara spațiului românesc, realizează Ion Pop Reteganul cu ocazia unei disertații susținute la *Reuniunea învățătoarească greco-catolică „Mariana” din județul Năsăud*, un text care s-a păstrat în manuscris pînă la publicarea acestuia de către Liviu Păiuș în volumul *Scrieri pedagogice*, asupra căruia revenim cu amănunte într-o secțiune subsecventă. Portretul asupra căruia ne oprim de această dată este cel al lui Frideric Fröbel, care poartă ca subtitlu sintagma „grădinile de copii”, din nou o simbolică asemuind creșterea individului prin educație cu creșterea unui organism viu din natură, atunci cînd beneficiază de îngrijirea corespunzătoare.

Sursele folosite de Ion Pop Reteganul în prelucrarea temei alese pentru discursul său de la reuniune sunt menționate încă din debutul prezentării: *Schule der Padagogie*, de Dittes, revista „*Padagogische Zeitschrift*”, a dascălilor din Stiria, un tratat al lui Wichard Lange, dar și o lucrare a lui Vasile Petri dedicată lui Frideric Fröbel și alte materiale pe aceeași temă scrise chiar de Ion Pop Reteganul.

Dar fiind faptul că numele pedagogului Frideric Fröbel este binecunoscut, autorul disertației găsește de cuviință să vorbească mai întîi despre viața acestuia, arătînd faptul că a crescut lipsit de iubirea maternă, dat fiind că mama sa decedase, alături de un tată care, preot fiind, era mereu ocupat, și de o mamă vitregă, de a cărei bunăvoință nu s-a bucurat prea mult timp. Tânărul Fröbel cunoaște un alt mediu, mai plăcut, care îl face mai sociabil, prin faptul că unchiul său îl ia la el pentru o perioadă de trei ani, începînd cu vîrsta de 11 ani. Totuși, Frideric nu se dovedește a fi un copil cu prea mare aplecare spre școală, neavînd rezultate bune și fiind deseori numit leneș din această cauză.

Reîntors în casa tatălui său, optează pentru studii de forestier, deoarece își dorea să fie cît mai aproape de natură. După cîțiva ani, pleacă la Jena cu însărcinarea de a duce bani unui frate al său. Jena este locul unde cunoaște spiritualitatea și, în urma promisiunii de a nu cere spiritul material patern, i se permite de către tată să rămîină la Jena ca student al Universității. Nepriceperea în finanțe și intervenția unor profitori îl forțează pe Frideric la moartea tatălui său să plece în lume pentru a își câștiga traiul, ajungînd astfel la o moșie unde este ajutat să devină dascăl. Dorința lui Fröbel de a-l cunoaște pe marele pedagog Pestalozzi se îndeplinește, ba mai mult devine discipol al acestuia. Din nou soarta devină neprietenosă și ca urmare a morții fratelui său care îl susținuse, Frideric consideră că e dator să ofere sprijin văduvei și copiilor acestora.

După căsătoria sa în 1818, Fröbel începe să pună bazele Institutului din Keilham. După cîțiva ani, acesta face cunoștință cu azilele de copii, după care deschide și el un pesionat pentru îngrijirea copiilor mici, mai tîrziu – grădina de copii, kindergarten, cum se numește și în ziua de azi. Dragostea față de copii și totala dedicație spre educația lor se observă dintr-o serie de articole care au ca laitmotiv îndemnul „Veniți să trăim pentru copiii noștri!”. În concepția lui Fröbel, copiii nu au nevoie doar de hrană și somn, ci de exerciții fizice corespunzătoare, educație încă de la primii pași și o îngrijire atentă, toate oferite de oameni pregătiți în acest sens. După ce detaliază toate concepțiile lui Fröbel legat de aceste aspecte, arătînd eficiența lor cu prin exemple practice și subliniind recunoașterea acestora pe teritoriile de limbă germană, Ion Pop Reteganul își exprimă dorința ca astfel de grădini pentru copii să se înființeze cît de curînd și pe teritoriile românești. Facem observația că, asemenea lui

Fröbel, toată activitatea didactică a lui Ion Pop Reteganul s-a întemeiat pe iubirea pentru copii și pentru buna educație a lor, spre o bună educație a poporului.

II. Concepții asupra pedagogiei

Dincolo de lecțiile profesionale pe care Ion Pop Reteganul le-a desprins în experiența dascălilor ale căror portrete le realizează în „Convorbiri pedagogice” și cu alte ocazii și care constituie baza concepțiilor pedagogice ale Reteganului, acesta este interesat de multiple aspecte legate de activitatea didactică, parte dintre acestea putând fi observate tot în articolele din „Convorbiri pedagogice”. Rezumăm câteva dintre acestea în cele ce urmează, pentru a întregi tabloul concepțiilor pedagogice ale dascălului născut în Reteag.

În articolul *Cari copii frecventează școala mai neregulat?*, publicat în primul număr al „Convorbirilor pedagogice”, Ion Pop Reteganul arată că progresul unei școli depinde, în primul rând, de priceperea și dedicarea profesorului, dar și de la modul în care elevii tratează școala. În articolul acesta, autorul alege să se axeze pe modul în care elevii reacționează atunci când vine vorba de frecventarea orelor de clasă și demonstrează că elevii care frecventează școala, chiar și slabi de-ar fi la învățătură, tot se aleg cu anumite cunoștințe, pe când cei care nu frecventează orele nu vor stabili nicio conexiune cu școala, chiar dacă ar avea cei mai școliți profesori din lume.

Studiile arătau la acea vreme că odraslele oamenilor înstăriți nu frecventau cursurile pentru că aveau animale de îngrijit și locuri de cultivat. Pe de altă parte, alții considerau că elevii săraci erau cei care nu puteau frecventa cursurile, deoarece nu dispuneau de cele necesare, cum ar fi încălțăminte, îmbrăcăminte sau mâncarea. Reteganul este parțial de acord cu aceste opinii. El consideră că, indiferent de condiția socială, copilul își dorește să urmeze o școală dacă învățătorul știe să îl atragă, dacă are rechizite și dacă este încurajat de către părinți.

Ion Pop Reteganul relatează cum, în urma discuțiilor sale cu alți profesori și învățători, s-a hotărât să îi spună preotului să anunțe în biserică să meargă a doua zi la școală toți copiii din sat, curați și îngrijiți. La școală, semnatarul articolului a cunoscut o fetiță de 9 ani pe care a învățat-o să se roage lui Dumnezeu. Fata a fost fascinată de el și a adus și alți copilași la întâlnirile de la școală. Felul în care Ion Pop Reteganul a relaționat cu elevii, i-a atras atât de mult înspre școală, încât nu puteau concepe o zi fără să meargă la studii. Școală îi era plină de copii, îi implica în felurile activități interesante, mergeau pe câmp unde cântau, se jucau și învățau.

Se relatează de asemenea cum dascălul a revoluționat școala aducând manual noi și tăblițe. Un an de zile totul a decurs perfect, dar în anul următor când Reteganul nu a mai investit banii proprii în achizițiile școlare, a început declinul, iar elevii nu mai erau interesați de școală, în lipsă de resurse didactice. „Drept acea, dacă națiunea noastră voește ca copii să nu părăsească școala în decursul timpului cât sunt de obligați, ca prin urmare – generațiunile următoare să fie aievea mai culte decât cea de azi, atunci nu are de cât să asculte pe un dascăl espert: vedă și tipărească cărți școlare cât mai multe, dar numai de două specii: abecedare și legendare...”¹²

Autorul articolului subliniază faptul că educația este extrem de importantă pentru copii, deoarece ei sunt viitorul națiunii și, dacă părinții nu pot vedea acest aspect, atunci rămâne de datoria profesorilor să o facă: „cărți, cărți, cărți! scumpă națiune dă fiilor tăi, numai din cărți se poate învăța cartea!”¹³

¹²Ion Pop Reteganul, *Cari copii frecventează școala mai neregulat?*, în „Convorbiri pedagogice”, nr.1, anul I, Iunie, p. 14. .

¹³*Ibidem*, p. 15.

Un alt articol pune sub forma unei întrebări problema motivelor pentru care copiii nu doresc a frecventa școala: *De ce fug copiii de școală?*¹⁴ Articolului descrie faptul că elevii nu urăsc școala sau conceptul de școală doar pentru că așa s-au născut, cu o idee preconcepută, ci o pot urî din pricină că profesorii, inclusiv părinții nu știu cum să pună problema atunci când vine vorba de a urma studiile pentru a deveni un om mai bun, mai educat. Învățătorul trebuie să fie comunicativ, deschis la orice fel de întrebări ale copilului, trebuie să știe să deschidă poarta spre lumea științei, a cunoașterii și a descoperirilor. Un bun profesor are obligația de a fi și psiholog, pentru a cunoaște modul de gândire a elevului său, pentru a-i afla problemele și pentru a găsi soluții împreună cu acesta.

Ion Pop Reteganul povestește o întâmplare cu un anumit copil, pe nume Traian, care nu voia să meargă la școală sub nicio formă, fiind foarte plângăcios și rușinos. Nu vorbea cu nimeni, nu voia să intre în bancă. Învățătorul i-a spus tatălui copilului să îl ducă acasă și să încerce să revină cu el la școală în ziua următoare. Metoda nu a funcționat, copilul era reticent la orice avea legătură cu școala. Așadar s-a hotărât să se aștepte pînă în ziua în care băiatul avea de gând să meargă de bunăvoie la școală, neforțat de către învățător sau părinți. Dascălul a ieșit pe cîmp cu elevii, pentru relaxare, iar Traian îi privea de departe jucîndu-se, plini de bucurie. Cînd s-au întors de la joacă, băiețelul îi urma cu pași mărunți pînă la școală. De aici, a mai fost doar un pas pînă cînd Traian a început să se integreze în grup și să își formeze prietenii, iar de atunci nu a mai fugit de școală.

Idea acestui exemplu este că băiatul nu a fost obligat la nimic, a înțeles fără presiuni din exterior, că locul lui este printre copiii de vîrsta lui și că la școală se poate distra, juca, dar are șansa de a învăța lucruri și noțiuni pe care acasă nu le-ar fi putut dobîndi. Primirea lui în grupul clasei a fost călduroasă și afectuoasă, atît din partea colegilor, dar mai ales din partea învățătorului, care a știut să își aleagă vorbele și reacțiile, în așa fel încît Traian să se simtă apreciat.

Despre *Industria domestică în școla populară* vorbește Ion Pop Reteganul în alt articol, în care remarcă faptul că românii trăiesc într-un stat civilizată din mijlocul Europei, lansînd întrebarea: „avem noi toate școlile populare astfel întocmite, ca să merite numele în realitate, nu numai hîrtia?”¹⁵

Încă din start sunt enumerate și explicate însușirile esențiale pe care trebuie să le aibă o școală:¹⁶ „edificiul” să fie corespunzător; „grădina” să fie destul de mare; „învățătorul” să fie calificat și să nu aibă mai mult de 50 copii; existența unui „fond” din care să fie plătit învățătorul.

La acestea se adaugă necesitatea existenței unui „senat școlastic”, „recusita pentru gimnastică”, „lemne de foc”¹⁷.

Ion Pop Reteganul este de părere că ar trebui să se predea, conform legii: religia și istoria biblică; învățămîntul intuitiv; limba maternă, adică citire și scriere, gramatică, ortografie și stil; calculul și geometria cu desenul; geografia; istoria; istoria naturală; fizica; muzica; gimnastica; economia (legumăria, florăria, pomăria, stupărit, metăsărit etc); limba maghiară și industria domestică.

Opinia sa referitoare la studiul limbii maghiare, în școlile cu populație nemaghiară, este exprimată clar: „de ce se omoare omul vremea cu maghiară[...] că tot nu o vor ști nici chiar de ar fi dascăli la fiecare școală, atîția Secui ori Unguri de pe pustă, cîți școlari vor fi în școală”¹⁸.

¹⁴ Ion Pop Reteganul, *De ce fug copiii d școlă?*, în „Convorbiri pedagogice”, nr.1, anul I, Iunie.

¹⁵ Ion Pop Reteganul, *Industria domestică în școla populară*, în Convorbiri pedagogice, ANUL II, 1 Octombrie, nr. 10., p. 52.

¹⁶ *Ibidem*, p. 53.

¹⁷ *Ibidem*.

¹⁸ *Ibidem*.

În privința industriei domestice, Reteganul nu este împotriva acesteia, dar consideră că dascălul nu dispune de timpul necesare și pentru aceasta. Astfel, în școala poporală cu un singur învățător s-ar putea menține majoritatea obiectelor menționate anterior (1-11), cu câte 1-2 sau 3 ore pe săptămână, cele mai multe ore fiind alocate învățămîntului institutiv (5) și limbii române cu ramurile sale (9 ore), în total 34 de ore. Pentru industriile domestice se recomandă meserii necesare, precum: „împletirea cu pae, răchitele, trestie, punerea geamurilor la ferestre, facerea bastoanelor, legarea periilor, compactaria, aurăria ș.a.”¹⁹

Autorul nu uită de evrei, care trebuie să știe „computul și limbile pentru purtarea comerțului”²⁰ și de țigani care trebuie să știe „făurăritul, bulgărirea caselor cu pământ, facerea cărămișilor, țiglelor și căldăritul.”²¹ Referindu-se la sași, se subliniază faptul că aceștia „sunt cei mai buni maeștrii, cei mai raționali agronomi și totodată cei mai cruțători din toți locuitorii Ardealului”²², ca o consecință a școlilor pe care aceștia le frecventează și pe care le consideră „în adevăr modele”.²³ Ion Pop Reteganul îi consideră superiori ungarilor în privința aceasta, dar menționează că și ungurii sunt, din moși strămoși, „făcători de cahale, timari, cismari, pălărieri ș.a.”²⁴

Concluzionînd, Ion Pop Reteganul scrie: „De aici ar urma după a mea părere, ca școala poporală să fie școlă în strictul sens al cuvântului, or, îndeosebi, a noastră, cea românească să pună deosebit pond pe limba maternă, comput, geografia și istoria”.²⁵ Autorul articolului își îndeamnă cititorii să exprime și alte convingeri privitoare la tema industriei domestice în școala poporală.

Numărul 2 din primul an de apariție al revistei „Convorbiri pedagogice” dedică un articol stării civile a învățătorului, lansînd în titlu întrebarea: *Să fie învățătorul june sau însurat?* Se arată în articol că a fi învățător presupune multă muncă, multă pregătire și bani puțini. Ținînd cont de faptul ca remunerația este scăzută, învățătorul ar trebui, vrînd-nevrînd, să rămîna necăsătorit, practic să trăiască precum un sihastru. Însă, dacă ne gîndim la poziția sa socială, atunci el ar trebui să fie căsătorit, pentru că există posibilitatea să fie trimis într-un sat îndepărtat, izolat de restul lumii, unde nu se poate gospodări de unul singur, așadar are nevoie de o consoartă.

Pe de altă parte, învățătorul trebuie să fie un model în societate, trebuie să aibă familie, pe care să o conducă exemplar. Nevestele celorlalți bărbați trebuie să aibă mereu ca exemplu pe soția învățătorului în ale grădinaritului, la prepararea mîncării, la purtarea hainelor etc. Articolul concluzionează în favoarea ideii că învățătorul trebuie să fie căsătorit, dar arată faptul că statul trebuie să se implice în acest aspect, asigurînd învățătorului nu doar pîinea cea de toate zilele, ci și posibilitatea financiară de a crește o familie în mod exemplar.

Din punctul nostru de vedere, o importanță deosebită în formarea concepției pedagogice a lui Ion Pop Reteganul o reprezintă întîlnirea sa cu școala care să titlul unui alt articol al său din „Convorbiri pedagogice” - *Școalele din Blaj*, în care vorbește despre aceste școli care se bucurau de un uriaș prestigiu la acea dată.

Autorul face o incursiune în perioada romană și apoi în secolele următoare, urmărind starea culturală a românilor. El presupune că înainte de secolul XV „școala bisericească au fost peste tot cuprinsul Daciei Traiane”²⁶ în care „se învăța cetirea și scrierea și pe cît se putea limba slavonă”²⁷.

¹⁹ *Ibidem*, p. 55.

²⁰ *Ibidem*.

²¹ *Ibidem*.

²² *Ibidem*, p. 56.

²³ *Ibidem*.

²⁴ *Ibidem*.

²⁵ *Ibidem*.

²⁶ Ion Pop Reteganul, *Școalele din Blaj*, în „Convorbiri pedagogice”, an I, nr. 5, p. 122.

²⁷ *Ibidem*.

Sunt punctate în articol câteva elemente importante pentru cultura în limba română. Astfel, în 1401 Alexandru cel Bun ridică o școală domnească în Suceava, iar în perioada 1507-1512 Neagoe Basarab scrie, în limba națională *Învățăături către fiul meu Teodosie*. De asemenea, Vasile Lupul, domnul Moldovei, a încercat să scoată limba slavonă din biserică și să o înlocuiască cu cea românească sau moldovenească. În 1642, Școala de la Suceava este mutată la Iași, unde va purta numele de „Academia Vasiliană”. Șerban Cantacuzino a întemeiat primul colegiu la București, la mănăstirea Sfânta Sava, iar Constantin Duca a înființat în Moldova „școli primare pentru popor”²⁸. Se arată în articol și faptul că domnia fanarioților a înlocuit limba română cu limba greacă.

După această incursiune, Ion Pop Reteganul își îndreaptă atenția spre școlile „de dincoace de Carpați”²⁹. În această zonă, prima tipografie a fost adusă la Brașov în 1433, iar la 1544, la Sibiu. O mențiune importantă este aceea că „la 1675, sub episcopul Brancovici, se decretează formal scoaterea limbii slavone din biserica Românilor de dincoace”³⁰. În aceste condiții, o parte a românilor din Transilvania s-au unit la 1689 cu Roma, recunoscând drept cap al bisericii pe papa de la Roma. Apoi și-au ridicat școli. Mitropolia română unită s-a mutat de la Alba Iulia, la Blaj în timpul episcopului Petru Pavel Aron care a deschis aici „cea dintâi școală centrală cu 2 clase și adeă 11 Octombrie 1754 ér la 1757 se adaosă și clasa a 3-a”³¹.

Sunt interesante precizările pe care Ion Pop Reteganul le face referindu-se la organizarea acestei școli. Obiectele de învățământ erau numite de episcop: 10 porunci dumnezeiești, cinci porunci ale bisericii, 7 taine, „laolaltă cu pre lîngă acestea, scrierea și cetirea românească”³². Primii profesori au fost ieromonahul Gregore Maior, Atanasiu Rednicu și Manase Neagoe.

S-au înființat la început două seminarii, unul numit „crăiesc”, cu 20 de elevi, și altul al castelului episcopal, numit „a lui Aron”. Erau peste 300 de elevi la Școlile din Blaj. Aceștia stăteau la studii 3 ani. Episcopul Leményi a schimbat durata cursurilor la 4 ani. Tot atunci au început să funcționeze 5 catedre noi: medicină pastorală, drept și procedură civilă, economie rurală și catehetică și metodică. În total, funcționau 8 profesori, 4 ordinari și 4 extraordinari. Superiorii seminarului erau: un rector, un vice-rector, un prefect de studii și un spiritual. Toate acestea dovedesc faptul că se acorda mare importanță nu numai organizării învățământului, ci și conținutului acestuia.

Precizările făcute de Ion Pop Reteganul în numărul 5 al revistei continuă cu alte informații aduse cititorilor. Cu timpul s-au adăugat și alte clase la primele trei și liceul de 2 ani pentru filosofie. În 1850, școala s-a organizat după sistemul german, trecându-se la sistemul cu 8 clase. Numărul profesorilor a crescut, aceștia predând și muzică, calligrafie, gimnastică și catehetul greco-ortodox. În 1885-1886 figurau 381 înscriși, din care 11 s-au retras, 2 au murit. Dintre cei rămași în evidențe, 364 erau români, 1 maghiar, 1 francez și 1 israelit. La finele anului, au existat 46 de repetenți.

Tot în Blaj s-a înființat și școala elementară, care s-a transformat apoi în școală normală (primară), avînd 3 profesori, 2 preoți și un mirean. În timpul episcopului Șulut s-a mai făcut la Blaj și preparandia (școală normală), cu două cursuri la care s-a adăugat apoi un al treilea curs. În același timp, s-a înființat și o școală pentru fete, cu 32 de fete înscrise în clasa I și 18 în clasa a II-a. Dintre absolventele acestei școli, multe au ajuns „preotese, birăițe, notărese ș.a.”³³ după cum menționează Ion Pop Reteganul.

²⁸ *Ibidem*.

²⁹ *Ibidem*.

³⁰ *Ibidem*, p. 123.

³¹ *Ibidem*.

³² *Ibidem*, p. 124.

³³ *Ibidem*, p. 125.

Acesta apreciază că numărul elevilor ar fi mai mare dacă s-ar găsi locuri de cazare, în lipsa lor preferându-se orașele Sibiu și Brașov. Astfel, din datele redade de articol aflăm că, din cei 617 tineri ai școlilor Blajului în 1885-1886, 50 erau teologi, 367 gimnaziști, 60 elevi ai preparandiei, 190 școlari ai școlii primare și 50 fetițe, pe lângă „ascultătorii teologiei morale”³⁴ (teologi externi). O preocupare sesizată de Ion Pop Reteganul se referă la înființarea unui internat pentru 100 de elevi gimnaziali cu toate cele necesare, pentru suma de 100-140 florini pe an.

În internat, elevii erau supravegheați în „toate ocupațiunile: pentru studiat, preumblat, mâncat, dormit ș.a.”³⁵

Concluziile la care ajunge autorul sunt clar formulate:

„1) Cele de întâi soluțe românesci în Austro-Ungarie s’au fundat la Blaj;
2) Din an în an s-au tot mărit, lărgit, înmulțit numărul lor pînă adî sunt precum le vedem, ca sa dzică au fost într-o perpetuă desvoltare, au prosperat și progresează continuu”³⁶.

Scriitorul mărturisește că știe aceste lucruri „nu numai din spuse și cetite”, ci „trăind în imediata apropiere a Blajului”³⁷, confirmînd astfel legătura sa apropiată cu mediul școlilor blăjene.

Între anii 1754 și 1863 în Transilvania s-au deschis o serie de școli, Ion Pop Reteganul menționînd localitățile și anul apariției și ajungînd la următoarea apreciere: „cele mai vechi școle naționale aci sunt școlele Blajului și de bună seamă singur din acest centru s’au răspîndit lumina culturii preste toți Românii acestei monarhii multă vreme, pînă fură în stare, cu timpul, a’ și mai face și alte centre culturale”³⁸.

BIBLIOGRAPHY

Petcu, Marian, *Istoria jurnalismului din România în date: enciclopedie cronologică*, Iași, Editura Polirom, 2012;

Pop Reteganul, Ion, *Cosma Anca*, în „Convorbiri pedagogice”, Panciova, Iugoslavia, nr.1, anul I, Iunie, 1886;

Pop Reteganul, Ion, *Cari copii frecventează scola mai neregulat?*, în „Convorbiri pedagogice”, Panciova, Iugoslavia, nr.1, anul I, Iunie, 1886;

Pop Reteganul, Ion, *De ce fug copiii d școlă?*, în „Convorbiri pedagogice”, Panciova, Iugoslavia, nr.1, anul I, Iunie, 1886,

Pop Reteganul, Ion, *Industria domestică în școla poporală*, în Convorbiri pedagogice, Panciova, Iugoslavia, nr. 10, anul II, 1 Octombrie, 1887;

Apostol Popescu, Ion, *Ion Pop Reteganul – Viata si activitatea*, Bucuresti, Editura Didactica si Pedagogica, 1965;

Iorga, Nicolae, *Oameni Cari Au Fost*, vol. 1, București, Editura Didactica si Pedagogica, 1967;

Netea, Vasile, *Ion Pop-Reteganul*, București, Editura Minerva, 1943;

Bîțiu, Iosif, *Aspecte Mai Puțin Cunoscute Din Activitatea Și Opera Scriitorului Ion Pop-Reteganul // Prezențe Literare Someșene*, vol. 1, Dej, 1972;

Bîrlea, Ovidiu, *Folclorul românesc*, vol. I, II, Bucuresti, Ed. Minerva, 1981, 1983;

³⁴*Ibidem.*

³⁵*Ibidem.*

³⁶*Ibidem*, p. 126.

³⁷*Ibidem.*

³⁸*Ibidem.*